

Vanmiddag draag ik een gedicht voor, getiteld *Hoeft een naam iets?*

Tsead Bruinja, dichter des vaderlands, schreef dit gedicht voor *De 102.000 Namen Lezen* in Herinneringscentrum Kamp Westerbork. Tussen 22 en 27 januari 2020 zijn in Westerbork 116 uur lang onafgebroken de namen gelezen van de 102.000 Joden, Sinti en Roma uit Nederland, die naamloos omgebracht werden in de vernietigingskampen. 102.000 keer de moord op een uniek mens, met een naam en een gezicht. 102.000 namen van hen die geen eigen graf hebben. Hun namen staan gebeiteld in de Stolpersteine.

Waarom die namen? Daarover gaat Bruinja's gedicht.

hoeft een naam iets?

elke naam moet ten minste
een keer worden gespeld op het gemeentehuis
vreugdevol door een ouder die met die naam
een geloof een held een vriend of een familielid
in leven houdt

elke naam moet minstens vierduizend keer
worden geroepen vanuit een halfopen buitendeur
terwijl de warme lucht van het avondeten door een keukenraam
een koude kinderneus inkruist

alle namen horen zeker vijf maal op het puntje
van de tong van een beste vriend te liggen bij de vraag
naar wie zijn of haar beste vriend is
en waarom

geen één naam verdient het om ongefluisterd te blijven
en niet via het oor van een geliefde
buitengewoon vaak de buik van die ander

te kriebelen

daar zijn namen voor gemaakt

namen horen een leven lang mee te gaan

en met een heel leven weet u heel goed

wat ik bedoel

namen mogen alleen langzaam verdwijnen uit onze gedachten

en niet voordat ze een afscheidsdansje hebben gemaakt

op onze bevende lippen

er is geen enkele reden om de naam

van een muur te schroeven

als die naam niet een nieuw huis

te wachten staat

want een naam wil leven